

Пенчо Славейков

Ясний месечко се смей...

Ясний месечко се смей,
рог извил на небесата.
Сред градината, в тъмата,
ниска къщица белей.

Чуй, прозорче изскриптя
излеком и се разтвори;
знак е даден – прелетя
момко през широки двори.

Ей на бялата стена
се отхвърли сянка черна –
съща сянка, миг мина,
през прозореца се мерна.

Тихо. Само ветрец вей
и си шумоли с листата...
Рог извил на небесата,
ясний месечко се смей.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6564>]